Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παραχθὲν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία. . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος. . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ον | *Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαρτίου 1911* | *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 15*

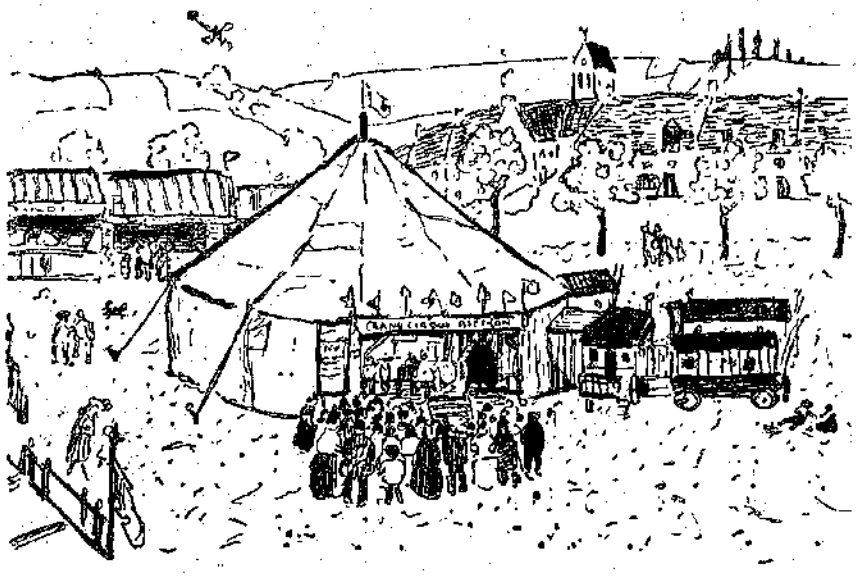

ΑΙ ΠΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΚΡΑ

[Ἀεροναυτικὸν μυθιστόρημα ὑπὸ
Lucien de Grilly]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: *— Εἰς τὴν ἀρχήν, ὁ δωδεκαετὴς Λουκιανός, φιλοδοξῶν νὰ πετάξῃ, μᾶς διηγεῖται πῶς κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ μόνος του ἐν ὡραῖον μονοπλάνον, χρησιμοποιήσας μίαν ἀνεμόσκαλαν, δύο πτέρυγας ἀνεμούλου, μίαν παλαιὰν ὀμβρέλλαν, ἕνα κινητῆρα αὐτοκινήτου-ποδηλάτου καὶ τοὺς τροχοὺς ἑνὸς μηχανικοῦ ἀλόγου. Μετὰ μίαν δοκιμήν, ἡ ὁποία ἔδωσε θαυμάσια ἀποτελέσματα, ὁ μικρὸς ἀεροπόρος ἐβάπτισε τὸ μονοπλάνον του «Κρᾶ-Κρᾶ» (μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἐξημερωμένου κόρακός του, τὸν ὁποῖον θὰ ἔπαιρνε μαζί του ὡς πιλότον,) ἀνέβη ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν μηχανήν του καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς κίνησιν.*

Τὸ ἅλμα εἰς ὕψος!... Ὁ Κρᾶ-Κρᾶ διετήρησε τὴν ἰσορροπίαν του κτυπῶν τὰ σπασμένα του πτερά. Ἐγὼ ἐκρατούμην τραβῶν τὰ σχοινία μου. Πρέπει βέβαια νὰ ἐτράβηξα τὸν ἀνυψωτῆρα περισσότερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, διότι ἐντὸς ὀλίγου ὑψώθην ἐπάνω ἀπὸ τὴν στέγην τῆς οἰκίας. Μόλις ἐπρόφθασα νὰ ἰδῶ, εἰς τὴν ταράτσαν, τὴν θείαν Ὀλυμπίαν, ἡ ὁποία ἐπῆρε τὴν Βαβέταν στὴν ἀγκαλιά της καὶ ἔτρεχε σὰν τρελλή... Ἤκουσα τὰς φωνὰς τῆς μικρᾶς μου ἀδελφῆς:

— Λουκιανέ!.. Λουκιανέ!.

Καὶ ἔπειτα τίποτε.... μὰ τίποτε... ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ντζίν-ντζίν τοῦ ἕλικος καὶ ἀπὸ τὰ τὰ-τὰ-τὰ-τὰ τοῦ κινητῆρος.

Ἡ μηχανή μου ἐλειτουργοῦσε θαυμασία. Τί αἴσθημα ἐλαφρότητος!.. Ἄφισα ὅλα μου τὰ σχοινάκια καὶ ἀερόπλεα μακαρίως, χωρὶς νὰ εἰμπορῶ οὔτε νὰ φωνάξω οὔτε νὰ κινηθῶ, ἐνῷ ὁ Κρᾶ-Κρᾶ, μὲ ὁλάνικτον ῥάμφος, ἔπινεν ἀτάραχος τὸν ἀέρα, ὁ ὁποῖος ἤδη μ' ἐμέθυεν....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁσάκις κανένας διάσημος ἀεροπόρος κάμνῃ νέον ἄθλον, οἱ δημοσιογράφοι τὸν πολιορκοῦν καὶ τῷ ζητοῦν τὰς ἐντυπώσεις του. Καὶ κάθε φορὰν — τὸ παρετηρήσετε; — ὁ ἀεροναύτης ἀπαντᾷ ὅτι ἔκαμε τὸ ἁπλούστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου καὶ ὅτι ἐπέταξεν ἐπειδὴ ἡ μηχανή του ἦτο κατασκευασμένη τελείως διὰ νὰ πετᾷ.

Αἱ ἀπαντήσεις αὐταὶ μοῦ ἐφαίνοντο ἀκατανόητοι. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ πιστεύσω, ὅτι οἱ ἥρωες αὐτοὶ δὲν εἶχαν νὰ δώσουν ἀπάντησιν σαφεστέραν καὶ ἀκριβεστέραν. Ἐνθυμούμην τὰς θαυμασίας διηγήσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμαν οἱ κ. κ. Παινλεβὲ καὶ Φράντς-Ράϊχελ περὶ τῶν πρώτων πτήσεών των μετὰ τοῦ Βίλμπουρ Βράϊτς, καὶ κατηγοροῦσα τοὺς δημοσιογράφους ὅτι δὲν ἤξευραν νὰ «ἐντερβιουάρουν» τοὺς ἀεροπόρους.

Τί ἄδικον ποῦ εἶχα! Τώρα βλέπω καὶ ἐγὼ ὅτι μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἐκθέσω τὰς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὸ πρῶτον μου ἐναέριον ταξεῖδι. Τὸ μόνον ποῦ εἰμπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ, εἶνε ὅτι ὁ Κρᾶ-Κρᾶ, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξεκινήσαμεν, ἐπῆγε θαυμάσια. Ὁ κινητήρ μου ἐλειτούργει κανονικώτατα μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν δύο ἵππων του καὶ τριῶν τετάρτων. Αἱ δύο μου πτέρυγες μ'ἐκρατοῦσαν ἀνέτως εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸ πηδάλιόν μου μὲ διετήρει ἐπὶ τῆς εὐθείας. Μόλις ἠσθανόμην ἐν ἐλαφρὸν λίκνισμα, ὅπως ὅταν ταξειδεύῃ κανεὶς ἐπὶ μετρίως τεταραγμένης θαλάσσης.

Ὁ ἄνεμος ὅμως μοῦ ἔπαιζεν ἄσχημα παιγνίδια, καὶ θὰ τὴν ἐπάθαινα, ἂν δὲν εἶχα μαζί μου τὸν γέροντα Κρᾶ-Κρᾶ μὲ τὴν πολύτιμον πτητικήν του πεῖραν. Δὲν ξεύρετε τί πονηρὸς ποῦ εἶνε ὁ ἄνεμος! Εἶχα περάσῃ τὴν πολίγνην Μῶ, τῆς ὁποίας ἀνεγνώρισα τὴν παλαιὰν Μη-

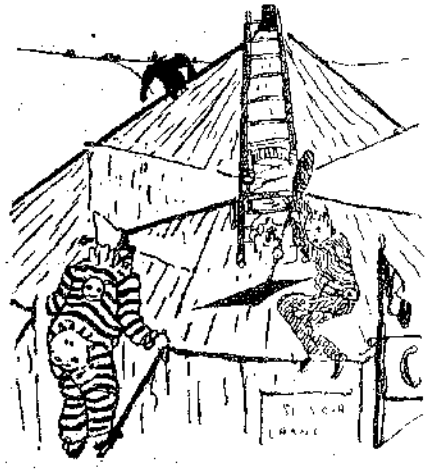

τρόπολιν,—ἐκεῖ ὅπου μίαν φορὰν ἔζησεν ὁ μεγάλος Βοσσουέτος, — καὶ ἠκολούθουν τὸν ποταμὸν Μάρνον, ἄνωθεν μιᾶς πεδιάδος, ὅπου δὲν ἠσθανόμην τὴν ἐλαχίστην πνοήν. Τὸ μονοπλάνον μου ἔτρεχεν ὡς βάρκα ἐπὶ θαλάσσης ἀκυμάντου... Ἔξαφνα βλέπω τὸν Κρᾶ-Κρᾶ νὰ σηκώνῃ τὴν ἀριστερόν του πτέρυγα. Ἀμέσως κ' ἐγὼ ἐξ ἀνστίκτου τραβῶ τὸ ἀριστερὸν σχοινὶ τῆς ὀμβρέλλας μου. Τί καλὰ ποῦ ἔκαμα! Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὕπουλον, ἰσχυρὸν ρεῦμα ἀέρος μ' ἔκτυποῦσε, μὲ παρέσυρε, καὶ ἀφεύκτως, χωρὶς τὸν σωτήριον χειρισμὸν τοῦ πηδαλίου, θὰ μὲ ἀνέτρεπε.

Τὸ μονοπλάνον μου εἶνε τόσον ἐλαφρόν! Ὅταν τὸ παρέσυρεν ὁ ἄνεμος, ἀνέπτυσσε μίαν ταχύτητα καταπληκτικήν. Πῶς ἤθελα νὰ χρονομετρηθῶ ὅταν ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸ Σατὼ-Τιερρὺ ἔξαφνα ἡ τὸ Ἐπερναί, τόσον γρήγορα ποῦ δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἰδῶ ἂν μ' ἔβλεπαν...Καὶ δὲν ἐφοβούμην καθόλου. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη σαφὴς ἀνάμνησίς μου. Ἀφινόμην νὰ παρασύρωμαι ἁπλούστατα,ἀλλ' ἐκύτταζα διαρκῶς τὸν κόρακά μου καὶ ἐμιμούμην τὰς κινήσεις τῶν πτερῶν καὶ τῆς οὐρᾶς του. Ἀτάραχος κ' ἐκεῖνος ὅσον κ' ἐγώ... Μίαν στιγμὴν ἐπεράσαμεν ἐπάνω ἀπὸ μίαν ἀγέλην ὁμοίων του, οἱ ὁποῖοι παρεμέρισαν κατὰ τὴν προσέγγισίν μας καὶ μᾶς ὕβρισαν μὲ διάφορα κρᾶ-κρᾶ, κροᾶ-κροᾶ... Ἀλλ' ὁ πιλότος μου τοὺς ἀπήντησεν ἁπλούστατα μ' ἕνα κρᾶ, ὡς ἄνθρωπος ποῦ εἶνε πολὺ βιαστικός.

Ἔξαφνα ἐφάνη ἐμπρός μας ἐκτεταμένος χῶρος, διαιρούμενος ὡς σκακιέρα ὑπὸ δρόμων, μὲ κηλίδας δένδρων καὶ μὲ ὑψώματα ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο πινακίδες μὲ μεγάλας ἐπιγραφάς... Ἡ πεδιὰς τοῦ Σαλὸν... μακρὸς διπλοῦς στοῖχος ἀπὸ ἰτέας...ἕνα χωρίον, τὸ Μουρμελὼν-λὲ-Γκρὰν ... σκηναὶ καὶ οἰκίσκοι ἀπὸ ξύλον καὶ ὕφασμα...Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐλείνην ἕνα μεγάλον λευκὸν μονοπλάνον ὡρμοῦσε σὰν γεράκι. Ἐφώναξα :«Λατάμ!»Ἀλλ'ὁ ἄνεμος,δυνατώτερος, παρέσυρε τὴν κραυγήν μου Δὲν ἔβλεπα πλέον παρὰ μίαν ἐρημίαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐγόρευαν συρτὸν δένδρα καὶ λόφοι.

— Μὰ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ πάω στὴ Γερμανία! ἐσυλλογίσθην.

Ὡς διὰ νὰ μὲ καθησυχάσῃ, ὁ ἄνεμος ἐκόπασεν. Πρὶν προφθάσω νὰ ντισταθῶ, ἠσθάνθην τὸ μονοπλάνον μου νὰ κατεβαίνῃ εἰς μίαν στιγμὴν περισσότερον ἀπὸ διακόσια μέτρα. Τότε ἐνόησα εἰς τί ὕψος ἐπετοῦσα προτήτερα. Ὁ Κρᾶ-Κρᾶ ἐπταρνίσθη, ἐτόλμησε νὰ σταθῇ μόνον μὲ τὸ ἕνα πόδι καὶ ἐπέρασε τὸν λαιμόν του ἀπὸ ἕνα σαλοπάτι...Ἔσκυψα κ'ἐγώ, διὰ νὰ ἰδῶ τί ἐκύτταζεν ἔτσι. Ἦτο ἕνα χωρίον, ἕνα ὡραῖον χωριουδάκι, ποῦ εἶχε πανήγυριν. Ἔβλεπα τὸν ὅλον ἑνὸς ἱπποδρομίου καὶ ξύλινες παράγκες σὰν παιγνίδια, ἐνῷ οἱ ἦχοι λατερνῶν καὶ ὀργανέττων ἔφθαναν ὡς ταύτιά μου. Ἔσκυψα περισσότερον διὰ νὰ ἰδῶ καλλίτερα. Ὤ, Θέ μου! μπαμπᾶ! μαμμᾶ! τί νέσιμο, τί γκρεμοτσάκισμα!...

Τὰ δύο σχοινία εἶχαν σπάσῃ. Κατέβαινα ἀποτόμως, ὁλεῖσα. Ἔκλινα πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ νὰ μὴ πέσω, ὡς ἱππεὺς τοῦ ὁποίου τὸ ἄλογον κλωτσᾷ μὲ τὰ δύο πόδια. Ὁ ἀέρας ἐσφύριζεν εἰς ταῦτιά μου, καὶ ὅλα τὰ καιόμενα ἀέρια τοῦ κινητῆρος, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχα νοῦν νὰ σταματήσω, μοῦ ἔκαιαν τὰ μάτια... Ἔξαφνα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καπνοῦ, εἶδα κάτι ὡς Λευκὸν Ὄρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκυμάτιζε μία τρίχρωμος σημαία... ὁ ἔλιξ μου ἐχώθη εἰς ἕνα πανί, τὸ ὁποῖον ἐτρύπησε... συγχρόνως τὸ τελευταῖον σκαλοπάτι τῆς ἀνεμόσκαλας ἐσκάλωνε κάπου ἀπὸ πίσω μου... Στάσις ἀπότομος... Ἐσφενδονίσθην εἰς τὸν ἀέρα...Μίαν στιγμὴν προσέκρουσα εἰς τὸν ἕλικά μου καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔπεσα ἐν τῷ μέσῳ παληάτσων, ἀκροβατῶν, ἑνὸς τρομπονίου καὶ μιᾶς γρανκάνσας.

Ἄχ, τὸ κεφαλάκι μου!..

Δὲν ἠξεύρω ἂν ἐλιποθύμησα. Ἠξεύρω μόνον ὅτι ἤκουσα τὸν ἐθνικὸν ὕμνον καὶ ἐσηκώθηκα... Τὸ πρῶτον ποῦ εἶδα ἦταν ἕνας παληάτσος, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσε μὲ τὰ δάκτυλα τὸν χρόνον, ἐνῷ οἱ σύντροφοί του τοῦ Ἱπποδρομίου ἦσαν παρατεταγμένοι πρὸ τῆς ἐξέδρας ὡς ἀληθινοὶ μουσικοί. Τριγύρω των, ἀμέτρητον πλῆθος ἐχειροκροτοῦσε καὶ ἐφώναζε :

— Μπράβο! μπράβο! Εὖγε!

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους, ἕνας γηραιὸς κύριος, κοντὸς καὶ γελαστός, ἀπήγγειλεν :

— Ἐξ ὀνόματος τῶν κατοίκων τοῦ Πακερὲτ-λὲ-Βαλλέν,λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς εὐχηθῶ τὸ ὡς εὖ παρέστητε!

Δὲν εὕρισκα νὰ παντήσω λέξιν. Ἐκύτταζα μόνον τὸν κ. δήμαρχον, τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου καὶ τοὺς παληάτσους. Ἤθελα τοὐλάχιστον νὰ τοὺς χαιρετήσω μὲ τὸ καπέλο, ἀλλὰ τὸ κασκέττο μου ἦτο πεσμένον κάτω... Τὸ ἐσήκωσα σαστισμένος καὶ ἠρώτησα :

— Τὸ ἀεροπλάνο μου ;

— Σῶον καὶ ἀβλαβές, μοῦ ἀπεκρίθη ὁ παληάτσος. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ πῶ τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ πανὶ τῆς σκηνῆς μου.

— Θὰ σᾶς τὸ πληρώσω, κύριε...

— Ὄχι δά! Θὰ κάμωμε μιὰ καλὴ παράστασι καὶ θὰ βγάλωμε τὴ ζημία. Δὲν μᾶς ἔρχονται κάθε μέρα ἀεροπόροι!

— Εὐχαριστῶ, κύριε Κλόουν!

— Κρᾶ-Κρᾶ!

Ὁ πιστός μου κόραξ ἦτο ἐκεῖ... Πῶς ἐγλύτωσεν ἀπὸ τὴν πτῶσιν ; Μυστήριον! Ἦτο ἐκεῖ, καὶ τὸν ἐθαύμαζαν ὅπως κ' ἐμέ.

— Εἴμεθα πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὸ Ραινσύ; ἠρώτησα ἀνακτήσας τέλος τὴν ψυχραιμίαν μου.

— Εἶσθε 250 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Πῶς ἤθελα νὰ γυρίσω!

— Ἡ ὥρα εἶνε δυόμισυ. Ἔχετε καιρό.

— Βρίσκει κανεὶς ἐδῶ βενζίνα ;

— Βεβαιότατα· ταὐτοκίνητα σταματοῦν συχνά.

— Τότε φεύγω, φεύγω...

— Μὰ γιατὶ τόσῳ γρήγορα ;....

Διωργανώσαμεν πρὸς τιμήν σας μίαν ἑορτὴν εἰς τὸ Δημαρχεῖον. Ἐλᾶτε μαζί μας. Ὁ κ. Διδάσκαλος πῆγε νὰ εὕρῃ ἕνα βιβλίον διὰ νὰ μᾶς γράψετε τὄνομά σας.

— Ἐμπρὸς λοιπόν, κύριε Δήμαρχε! ἀνέκραξα ὑπερήφανος ποῦ θὰ ἤμουν ὁ ἥρως αὐτῆς τῆς ἑορτῆς.

Τότε, ἐμπρὸς οἱ παληάτσοι, ὀπίσω ἡμεῖς, διεσχίσαμεν ὅλην τὴν ἐμπροσπανήγυριν. Παντοῦ μ' ἐκαμάρωναν καὶ μ' ἐχειροκροτοῦσαν. Οἱ νέοι τοῦ χωρίου, ποῦ ἔκαμναν σκοποβολήν, μοῦ παρουσίασαν τὰς καραμπίνας των. Ἀπὸ τὰ ξύλινα ἀλογάκια, τὰ κοριτσάκια μ' ἐχαιρέτησαν μὲ τὰ μανδύλια των... Ὅλοι οἱ κάτοικοι μᾶς ἀκολουθοῦσαν καὶ ἤκουα τὰς μητέρας νὰ λέγουν στὰ μικρά των :

— Νά, βλέπεις, αὐτὸ τὸ παιδὶ μᾶς ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανό.

Ἐχαιρετοῦσα δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ὡς Βασιλεύς, ὡς Κάϊζερ, καὶ ἔβλεπα ἐμπρός μου τὸν Κρᾶ-Κρᾶ, ὁ ὁποῖος ἐχορεύοπηδοῦσε καὶ ἐπιάνετο μὲ τοὺς σκύλους, ὡς κλητὴρ τῆς πομπῆς μας.

Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Δημαρχεῖον, ἤμουν πολὺ συγκεκινημένος. Μόλις συνῆλθα ὅταν ἐμβήκαμεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου. Ἐκεῖ ὁ κ. Δήμαρχος ἐγέμισε τὰ ποτήρια μὲ ζεστὸν κρασὶ καὶ ἐκύταξε τὸν Πάρεδρον, ὁ ὁποῖος ἔβγαλε τὸ μαντῆλί του, ἔβηξεν ὀλίγον, καὶ ἐπιτέλους εἶπε :

— Κύριε, ἡ Δημοτικὴ Ἀρχὴ τοῦ Πακερὲτ-λὲ-Βαλλὸν σᾶς ὑποδέχεται μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας. Εἴσθε ὁ πρῶτος ἀεροπόρος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐπισκέπτεται. Θαυμάζομεν τὸ θάρρος. Γνωρίζομεν ὅλους τοὺς κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἐκτίθεσθε. Κατοικοῦμεν πλησίον τῶν συνόρων καὶ ἐγνωρίσαμεν τὴν φρίκην τῆς ἐχθρικῆς εἰσβολῆς. Τὸ ἀεροπλάνον θὰ παράσχῃ εἰς τὸν στρατόν μας τὰς μεγαλυτέρας ὑπηρεσίας... Μ'ἐνοεῖτε, κύριε. ... Προπίνω ὑπὲρ τῶν μελλουσῶν νικῶν, τῶν ὁποίων ὁ ἄθλός σας εἶνε τὸ προοίμιον. Ζήτω ἡ πατρίς!

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΑΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΠΑΛΛΟΝΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ εἰς τὸν περίπατον, ἕνας φίλος μοῦ εἶπε :«Νὰ τὸ καλοκαῖρι!»Καὶ μοῦ ἔδειξεν ὑψηλὰ τὸν βαθυγάλαζον οὐρανὸν τοῦ δειλινοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον κανὲν ἄστρον δὲν εἶχε λάμψῃ ἀκόμη, στολιζόμενον ἀπὸ δύο-τρία μπαλλονάκια.

Ἀλήθεια, ὅταν τὰ παιδία ἀρχίζουν νὰ πετοῦν μπαλλόνια, εἶνε σημεῖον ὅτι ἔφθασε τὸ καλοκαῖρι. Τὸν χειμῶνα, μὲ τὰς βροχάς, τὰ ψύχη καὶ τοὺς ἀνέμους, τὸ παιγνίδι αὐτὸ δὲν εἶνε τόσον εὔκολον. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ εἶνε ἀνυπόμονα. Καὶ ὅπως δὲν περιμένουν νὰ νυκτώσῃ καλά, διὰ νὰ λάμψῃ εἰς τὸ στερέωμα σὰν ἀληθινὸν ἄστρον τὸ μπαλλόνι των,ἀλλὰ τὸ ἀφίνουν μόλις δύσῃ καὶ κάποτε πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος, ἔτσι δὲν περιμένουν καὶ νὰ καλοκαιρεύσῃ ἐντελῶς διὰ νὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὸ ἀγαπημένον των παγνίδι τοῦ ὑπαίθρου, ἀλλὰ τὸ ἀρχίζουν εὐθὺς μὲ τὰς πρώτας γαληνιαίας ἡμέρας τῆς ἀνοίξεως. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ζῆλός των εἰς τὴν ἀρχὴν εἶνε μεγαλήτερος, αὐτὴν τὴν ἐποχὴν βλέπει κανεὶς εἰς τὸν βαθυγάλαζον οὐρανὸν τοῦ ὡραίου ἀθηναϊκοῦ δειλινοῦ τὰ περισσότερα μπαλόνια.

Συμφωνεῖτε βέβαια, ὅτι τὸ θέαμα δὲν εἶνε καθόλου ἄσχημον. Αἱ χάρτιναι αὐταὶ σφαῖραι, φωτειναὶ καὶ πολύχρωμοι, ποῦ οὐριοδρομοῦν εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος καὶ φαίνονται μακρόθεν ὡς φανταστικὰ ἄστρα κινούμενα μὲ τὴν ὑποτρέμουσαν ζωηράν των φλόγα, κάμνουν καὶ τοὺς μεγάλους ἀκόμη νὰ τὰ παρακολουθοῦν μὲ παιδικὴν περιέργειαν εἰς τὸ τρελλὸν καὶ ἄσκοπον ταξείδί των. Ἀλλ'ἀκόμη πλέον ἐνδιαφέρον εἶνε τὸ θέσμα ἐκ τοῦ πλησίον. Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀποκέντρου συνοικίας, ὅλος ὁ μικρόκοσμος μαζεύεται ὀλόγυρα εἰς τὸ μπαλλόνι, τὸ ὁποῖον φουσκώνει σιγὰ-σιγὰ ὁ καπνὸς μεγάλης πυρᾶς. Εἶνε πελώριον, καὶ τὰ μεγαλείτερα παιδιὰ τὸ κρατοῦν μὲ προσοχὴν διὰ νὰ μὴ πάρῃ φωτιὰν καὶ χαθοῦν εἰς μίαν στιγμὴν ὅλοι οἱ κόποι καὶ ὅλα τὰ ἔξοδα... Ὁ μικρόκοσμος συνέχει τὴν ἀναπνοήν του ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν, διότι τὸ μπαλλόνι εἶνε πλέον φουσκωμένον, ἕτοιμον νὰ φύγῃ... Ἡ ἀνάβασις θὰ ἐπιτύχῃ ; τὸ μπαλλόνι θὰ «τραβήξῃ ἴσα» ἢ θὰ πλαγιάσῃ καὶ θὰ καῇ ;... Ἐπὶ τέλους προσαρμόζουν εἰς τὸ στεφάνι του τὸ ἀναμμένον στουππὶ καὶ μὲ παλμοὺς τὸ ἀφίνουν... Φεύγει ἐκεῖνο, πετᾷ, ἀναβαίνει... Ἀλαλαγμοὶ θριάμβου καὶ ζητωκραυγαὶ χαιρετίζουν τὴν ἀνάβασιν καὶ τὸ μπαλλόνι κατευοδοῦται θορυβωδῶς εἰς τὸ ἐναέριόν του ταξείδι.

Ἀλλ' ὅταν ἡ ἀνάβασις δὲν εἶνε τόσον θριαμβευτική, καὶ τὸ μπαλλόνι, ἀμφίβολον καὶ παραταῖον, ὡς νὰ παρεζαλίσθῃ ἀπὸ τὸν πολὺν καπνόν, λοξοδρομεῖ ὀλίγον ὑψηλότερα ἀπὸ τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν καὶ ἀπειλεῖ νὰ πέσῃ, ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ τὸ παρακολουθοῦν, τὸ παίρνουν ἀπὸ πίσω, τὸ κυνηγοῦν αἰσθαμαίνοντα καὶ κραυγάζοντα εἰς ὅλους τοὺς δρόμους: α'Ἐδῶ θὰ πέσῃ! — Ὄχι ἐκεῖ! — Τρεχᾶτε!». Ἡ ἐλπὶς των εἶνε νὰ τὸ προφθάσουν πρὶν καῇ, καὶ νὰ τὸ κάμουν κτῆμά των οἱ ταχύτεροι δρομεῖς ποῦ θὰ τὸ πιάσουν πρῶτοι, διὰ νὰ τὸ ξαναφουσκώσουν αὐτοί... Ἀλλὰ τὰς περισσοτέρας φορὰς τὸ μπαλλόνι πίπτει πυρπολούμενον, τὸν δὲ πρόωρον καὶ ἄδοξον θάνατόν του χαιρετᾷ τότε μία ἀπέραντος πρόγκα.

Ἄλλοτε ἡ Ἀστυνομία κατεδίωκε δραστηρίως τὰ παιδιὰ ποῦ ἔπαιζαν αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μικροὺς Μογκολφιέρους ἐτελείωναν τὴν διασκέδασίν των εἰς τὸ Τμῆμα μὲ ὀλίγα χαστούκια. Ἴσως ἡ ἀπαγόρευσις ἰσχύει πάντοτε, διότι πάντοτε ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς πυρκαϊᾶς, τὴν ὁποίαν εἰμπορεῖ, λέγουν, νὰ προξενήσῃ πίπτον ὅπου τύχῃ ἕνα μπαλλόνι πυρπολούμενον. Αἱ φωτειναὶ σφαῖραι, τὰς ὁποίας βλέπομεν τὸ βράδυ νὰ πετοῦν ἄνωθεν τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Ἀστεροσκοπείου καὶ νὰ παίρνουν τὸ φύσημά των πότε πρὸς τὸν Ἐλαιῶνα καὶ πότε πρὸς τὸν Ὑμηττόν, προέρχονται βεβαίως ἀπὸ ὁρμητήρια μακρυνῶν συνοικιῶν, τὰς ὁποίας ἡ Ἀστυνομία δὲν εἰμπορεῖ πάντοτε νὰ ἐπιβλέπῃ.

Ἀλλὰ καὶ μέσα εἰς τὴν πόλιν τὰ μπαλλόνια δὲν εἶνε σπάνια, διότι ἡ δικαιοδοσία τῆς Ἀστυνομίας δὲν φθάνει ἕως... τὰς ὑψηλὰς ταράτσας, ὅπου εἰμπορεῖ νὰ γίνεται ἡ ἀνύψωσις. Ὁπωσδήποτε τὸ προληπτικὸν μέτρον, ποῦ θέλει νὰ στερήσῃ τοὺς μικροὺς—διατί ὄχι καὶ τοὺς μεγάλους—Ἀθηναίους μιᾶς ὡραίας διασκεδάσεως τοῦ καλοκαιριοῦ, μοῦ φαίνεται κάπως περιττόν. Ποτέ μου δὲν ἄκουσα νὰ πιάσῃ φωτιὰ ἀπὸ μπαλλόνι. Ὑπάρχουν βλέπετε καὶ κίνδυνοι κατὰ θεωρίαν, τοὺς ὁποίους εἰμποροῦμεν κάλλιστα νὰ ὀνομάσωμεν φανταστικούς. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε, ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τῶν φανταστικῶν κινδύνων λαμβάνομεν τὰ δραστηριώτερα μέτρα, ἀδιαφοροῦντες κάποτε διὰ τοὺς πραγματικούς... Δὲν εἴδατε τί κακὸν ἔγινε διὰ τὴν γλῶσσαν ; Διότι ἐφαντάσθησαν ὅτι κινδυνεύει ἡ γλῶσσα τοῦ Ἔθνους, ἡ γλῶσσα δέκα ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων, ἀπὸ τὰς γελοίας προσπαθείας δέκα τρελλῶν!...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων *:— Τὴν ἱστορικὴν ἡμέραν,κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ στρατηγὸς Ναπολέων Βοναπάρτης θὰ κατέλυε τὸ Διευθυντήριον, ἡ κυρία Σὰν-Ζὲν, σύζυγος τοῦ στρατηγοῦ Λεφέμπρ, μὲ τὸν νεαρὸν στρατιώτην Λουδοβίκον Κορμᾶν, ἀγγελιαφόρον τοῦ συζύγου της, καὶ τὴν μικρὰν χορεύτριαν Λευκοθέαν, πηγαίνουν ἐφ' ἁμάξης εἰς τὴν ἐξοχὴν νὰ γευματίσουν καὶ νὰ διασκεδάσουν. Ἡ ἅμαξα ὅμως, εἰς τὴν λεωφόρον τῶν Βερσαλλιῶν, ἀναγκάζεται νὰ σταματήσῃ,ἐπειδὴ τὰ στρατεύματα, τὰ ὁποῖα μετέβαινον εἰς τὸ Σαὶν-Κλού, εἶχαν πιάσῃ ὅλον τὸν δρόμον, καὶ ἡ κυρία Σὰν-Ζὲν μὲ τοὺς φίλους της πεζεύουν ἐκεῖ καὶ γευματίζουν ἐπὶ τῆς χλόης. Τότε ἡ ἀφελὴς στρατηγίνα πιάνει ὁμιλίαν μὲ τοὺς στρατιώτας καὶ κερνᾷ τοὺς πλησιεστέρους καὶ τοὺς διανέμει ὅσα φαγητὰ εἶχαν περισσεύσῃ.*

Εἶχε καταλαμπρυνθῆ ἀπὸ εὐχαριστησιν ἡ κυρία Σὰν-Ζὲν, διότι εὑρίσκετο πάλιν ἐν μέσῳ στρατιωτῶν. Ἐπερνοῦσεν ἐμπρὸς ἀπὸ καθένα, τοῦ ἐγέμιζε τὸ ποτήρι καὶ τοῦ ἔλεγεν ἕνα καλὸν λόγον ἢ μίαν ἀστειότητα. Καὶ οἱ στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ἀνεγνώρισαν πλέον ὑπὸ τὸ βελούδινον φόρεμα τῆς ὡραίας κυρίας τὴν

πρώην καντινιέραν, τὴν ἀνευφήμουν ζωηρῶς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μεγάλη ἀνακίνησις παρετηρήθη εἰς τὰς συμπεπυκνωμένας τάξεις τῶν στρατιωτῶν. Ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ ἐφώναζαν προστάγματα, ὁ δρόμος εἰς τὸ μέσον ἐπενώθη καὶ εἰς νέφος κονιορτοῦ ἐφάνη λαμπρὰ συνοδεία ἐφίππων στρατηγῶν, ἀκολουθοῦσα βραχύσωμον ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε φαιὰν ρεδιγκόταν καὶ ἔτρεχεν ὁλοταχῶς πρὸς τὸ Παρίσι.

Ἡ ἅμαξα ὅμως τῆς κυρίας Σὰν-Ζέν, ἡ ὁποία εἶχε μείνῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, τὸν ἐσταμάτησε καὶ τὸν ἠνάγκασε νὰ ἐπιβραδύνῃ τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του. Οἱ ἀκολουθοῦντες στρατηγοὶ τὸν ἐμιμήθησαν καὶ τότε εὑρέθησαν πρὸ τῆς περιέργου σκηνῆς, τὴν ὁποίαν διηγήθημεν ἀνωτέρω, δηλαδὴ τῆς κυρίας Σὰν-Ζέν, ἡ ὁποία, μὲ κίτρινον φόρεμα καὶ καπέλλον καμπριολέ, ἐκερνοῦσε τοὺς στρατιώτας.

Ὁ στρατηγὸς Λεφέμπρ, ὁ ὁποῖος ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ναπολέοντος, ἀνεγνώρισε τὴν σύζυγόν του καὶ ἔμεινεν ἔκπληκτος. Ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία Σὰν-Ζὲν ἀνεγνώρισε τὸν στρατηγόν. Καὶ ὑψώσασα πρὸς αὐτὸν τὴν φιάλην, τὴν ὁποίαν ἐκράτει, τῷ ἐφώναξε φαιδρῶς:

— Στὴν ὑγειά σου, ἄντρα μου!.. καὶ στὴν ὑγειὰ τοῦ Κοντοδεκανέα!..

Ὁ Βοναπάρτης, ἀκούσας νὰ τὸν ὀνομάζουν μὲ τὸν τίτλον, τὸν ὁποῖον ἠγάπα περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλον, ἐμειδίασε καὶ ὑποκλιθεὶς εἶπεν:

— Εὐχαριστῶ, κυρία στρατηγίνα!

Ἐνθαρρυνθεῖσα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιτυχίαν, ἡ κυρία Σὰν-Ζὲν ἐξηκολούθησε:

—Λοιπόν, ἐτελείωσε ἡ δουλειά! Οἱ δικηγόροι πετάχθηκαν στὸ πόταμι;

Εἰς τὴν κάπως αὐθάδη αὐτὴν ἐρώτησιν ὁ Ναπολέων δὲν ἀπεκρίθη, ἐχαιρέτισε μόνον διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς ἐκφραστικοῦ καὶ θέτων πάλιν τὸν ἵππον του εἰς καλπασμόν, ἔφυγε πρὸς τὸ Παρίσι ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου τῶν δαμασθέντων ἐκείνων καὶ πειθηνίων στρατηγῶν.

. . . . . .

Ναί, «ἡ δουλειὰ» εἶχε τελειώσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῷ ὄντι ὁ Ναπολέων ἦτο ὁ κύριος τῆς Γαλλίας, καὶ μετ' ὀλίγον τῆς Εὐρώπης, διότι εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἐπαύριον ἤρχιζεν ἡ μεγάλη ἐποποιία τῆς Ὑπατείας καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιʹ.
ΤΟ ΦΟΒΕΡΟΝ ΥΠΟΓΕΙΟΝ

Δύο μικραὶ αἴθουσαι τοῦ καπηλείου τῆς χήρας Κορμᾶ, τὴν 24 Δεκεμβρίου 1800, ἦσαν γεμᾶται, προπάντων ἀπὸ στρατιωτικούς, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἐπιστρέψει ἐσχάτως ἐξ Ἰταλίας.

Αὐτοὶ ἐπλημμύριζαν ὅλας τὰς ταβέρνας τῶν Παρισίων, ἑορτάζοντες τὴν ἐπιστροφήν των καὶ τὴν νίκην τοῦ Μαρέγκου, τὴν ὁποίαν ὁ Βοναπάρτης, Πρῶτος Ὑπατος τώρα, εἶχε ρίψῃ εἰς τὴν Γαλλίαν ὡς δῶρον τῆς εὐτυχοῦς του ἀναρρήσεως.

Ὁ Λουδοβῖκος, ἐλεύθερος τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, εἶχεν ἀναβῇ εἰς τὸ Κλισὺ διὰ νὰ φιλήσῃ τὴν μητέρα του, τὴν ὁποίαν εἶχε νὰ ἰδῇ κάμποσες ἡμέρες. Ἀλλ' ἅμα εἰςῆλθε καὶ τὴν εἶδε τόσον ἀπησχολημένην μὲ τοὺς πολυπληθεῖς πελάτας της, δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἐνοχλήσῃ καὶ διέσχισε τὴν θορυβώδη αἴθουσαν διὰ νὰ ἀναβῇ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ δωμάτιόν του, εὑρισκόμενον εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου, ἐπάνω ἀπὸ μίαν ἀποθήκην. Ἐκεῖ ἐλογάριαζε νὰ εὕρῃ ἡσυχίαν, νὰ μελετήσῃ διὰ τὰς ἐξετάσεις, τὰς ὁποίας θὰ ἔδιδε μετ' ὀλίγον εἰς τὸ τέλος τῆς θητείας του ὡς παιδὸς τοῦ στρατοῦ, καὶ νὰ γίνῃ ὑπαξιωματικός.

Φθάσας εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ ἔρημον κῆπον, διότι τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον, εἶδε μ' ἔκπληξίν του φῶς ἐξερχόμενον ἀπὸ τὰς σχισμάδας τῆς ἀποθήκης.

—Ποιὸς νὰ εἶνε 'κεῖ-μέσα; εἶπε καθ' ἑαυτόν· ἡ μαμμὰ εἶνε στὴ σάλα, τὰ γκαρσόνια ἔχουν δουλειὰ καὶ μ' αὐτὸ τὸ κρύο δὲν θὰ ἤρχοντο βέβαια πελάται ἐδῶ... Μήπως εἶνε κλέπται; Πιθανόν...

Ἐπροχώρησεν, ἐδοκίμασε σιγὰ-σιγὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, ἀλλὰ μὲ ἀκόμη μεγαλητέραν ἔκπληξιν, εἶδεν ὅτι ἦτο κλεισμένη ἀπὸ μέσα.

—Μπᾶ! μ'αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργο! ἐσυλλογίσθη· πρέπει νὰ μάθω τί συμβαίνει!

Ὁ Λουδοβῖκος ἦτο εὐκίνητος καὶ γυμνασμένος ἀπὸ τὸ χοροδιδασκαλεῖον καὶ τὸν στρατόν. Μ' εὐκολίαν ἠμπόρεσε νὰ ἀναρριχηθῇ μέχρι τῆς στέγης τοῦ οἰκίσκου, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς γυμνοφύλλους κλάδους μιᾶς κληματαριᾶς. Εὑρεθεὶς ἐπὶ τῆς στέγης, ἐπροχώρησε μὲ τὰ τέσσαρα, προσέχων νὰ μὴ κάμῃ κρότον, πρὸς ἕνα φεγγίτην, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἤξευρεν ὅτι ἐφαίνετο τὸ ἐσωτερικὸν τῆς φωτισμένης αἰθούσης. Ἔφθασεν ἕως ἐκεῖ, ἀλλὰ νέα ἔκπληξις τὸν ἐπερίμενε: κόκκινον παραπέτασμα ἐσκέπαζε τὰ γυαλιὰ τοῦ φεγγίτου, κλεισμένου ἀπὸ μέσα ἐπιμελῶς.

— Διάβολε! ποιοὶ νὰ εἶνε αὐτοὶ ποῦ κρύβονται τόσον καλά;...Πρέπει νὰ τοὺς ἰδῶ, καὶ ἂς μὴ μελετήσω ἀπόψε· θέλω νὰ ἔχω τὴ συνείδησί μου ἥσυχη!

Ὁ νεαρὸς στρατιώτης ἐξηκολούθησε τὸ ὡς γάτας ἀθόρυβον περιπατημά του ἐπὶ τῆς στέγης, καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν γύρω του, ἀνεκάλυψεν ὅ,τι ἐζητοῦσε, δηλαδὴ ἕνα κομμάτι ξύλον, τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη ὡς μοχλὸν διὰ νὰνοίξῃ τὸ φύλλον τοῦ φεγγίτου. Πραγματικῶς κατώρθωσε νὰ τὸ ἀνασηκώσῃ, ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τὸ χέρι του καὶ παρεμέρισεν ὀλίγον τὸ παραπέτασμα. Τώρα, ἐξηπλωμένος πρηνηδόν, ἠμπορεῦσε νὰ βλέπῃ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς αἰθούσης.

«Μά, κύριε λοχία, ἐπέμενεν ὁ Λουδοβῖκος Κορμᾶς, σᾶς βεβαιῶ ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ σοβαρόν...»

Τέσσαρες ἄνθρωποι ἐκάθηντο ἐπάνω εἰς βαρέλια καὶ εἰς τὸ μέσον εἶχαν ἕνα τραπεζάκι τοῦ κήπου. Ἐπάνω εἰς τὸ τραπεζάκι, φύλλον χάρτου λευκοῦ,— κάποιον σχέδιον βέβαια,— τὸ ὁποῖον οἱ τέσσαρες ἄνθρωποι ἐφαίνετο μελετῶντες ἐπιμελῶς. Εἷς ἐξ αὐτῶν, μὲ καφὲ ρενδιγκόταν, μαύρην τραχηλιὰν καὶ ξανθὴν περρούκαν, ἐκύτταζε κάθε στιγμὴν τὸ ὡρολόγι του.

Ἡ περιέργεια τοῦ Λουδοβίκου ἐξήφθη εἰς τὸ ἔπακρον. Τί νὰ ἐσχεδίαζαν, τί νὰ συνωμοτοῦσαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι; Καὶ τοῦτο προσεπάθησε τώρα νὰ μάθῃ, ἀκροαζόμενος τὴν συνομιλίαν των.

Ἐπέρασε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ φεγγίτου, καὶ κρατούμενος ὁλονὲν ἀπὸ τὰ κεραμίδια, ἠμπόρεσε νὰ κούσῃ

ἕνα τῶν συνωμοτῶν, ἐκεῖνον μὲ τὸ ὡρολόγι, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν:

— Ἡ ὥρα εἶνε ὀκτὼ παρὰ εἴκοσι... Μετὰ τρία τέταρτα τὸ πολύ, ἡ ἔκρηξις θὰ γίνῃ.

— Εἴσθε βέβαιοι ὅτι ἐλήφθησαν ὅλα τὰναγκαῖα μέτρα; ἠρώτησεν ἕνας χονδρὸς ἄνθρωπος, μὲ ζωηρὰν φυσιογνωμίαν καὶ μὲ λαιμὸν ταύρου, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὁ ἀρχηγός.

— Μάλιστα, κύριε Γεώργιε, ἀπεκρίθη ὁ τρίτος· ἡ ἅμαξα τοῦ Βοναπάρτου θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Κεραμεικὸν εἰς τὰς ὀκτὼ καὶ θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ὄπεραν, τὸ ἠξεύρω καλά. Ὁ Πρῶτος Ὑπατος, ἀφοῦ περάσῃ τὴν πλατεῖα Καρρουζέλ, θὰ εἰςέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν Σαὶν-Νικαίν, διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλος δρόμος διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Νόμου. Λοιπόν, οἱ ἄνθρωποί μας φυλάγουν εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν καὶ εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 9 οἰκίαν, ἡ ὁποία, καθὼς ξεύρετε, εἶνε ἰδική μας.

— Τὸ ξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος.

Ὁ ἄλλος ἐξηκολούθησε:

— Τρία βαρέλια πυρίτιδος εἶνε ἕτοιμα ἀπὸ τὸ πρωὶ εἰς τὸ ὑπόγειον αὐτῆς τῆς οἰκίας. Καὶ αὐτὴν τὴν ὥραν, δύο ἀπὸ τοὺς δικούς μας, ποῦ τοὺς ξεύρετε, περιμένου νὰ βάλουν φωτιὰ τὴν στιγμὴ ποῦ θὰ περνᾷ ἡ ἅμαξα τοῦ Πρώτου Ὑπάτου.

— Καλά, ἀπήντησεν ὁ ἐπικληθὴς «κύριος Γεώργιος», τώρα δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν ἄλλο παρὰ νὰ περιμένωμεν.

— Καὶ μετὰ μίαν ὥραν, συνεπέρανεν ὁ τρίτος, θὰ εἴμεθα γλυτωμένοι ἀπὸ τὸν κατηραμένον αὐτὸν Βοναπάρτην, ποῦ ἦλθε νὰ μᾶς τὰ κάμῃ θάλασσα.

Ὁ Λουδοβῖκος εἶχεν ἀκούσῃ ἀρκετά. Κατῆλθεν ἀπὸ τὴν στέγην εἰς τὸν κῆπον καὶ ἐξελθὼν διὰ τῆς μικρᾶς ὀπισθίας θύρας, εὑρέθη εἰς τὸν δρόμον. Ἐστάθη μίαν στιγμὴν διστακτικός, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς, μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν δυνατά, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμῃ. Ἰσχυρὰ πάλη συνεκροτεῖτο εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου. Τυχαίως ἀποκαλύψας τὸ μυστικὸν τῆς μυσαρᾶς αὐτῆς συνωμοσίας, ὁ νεαρὸς στρατιώτης εἶχε τώρα εἰς τὰς χεῖρας του τὴν ζωὴν τοῦ Βοναπάρτου, τοῦ ἐχθροῦ του.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἐνδυμασία τῶν Ἄγγλων καταδίκων

Ἡ εἰκὼν ποῦ βλέπετε, δὲν εἶνε ἀπὸ ἀποκρηάτικην φωτογραφίαν. Παριστᾷ ἁπλῶς Ἄγγλον κατάδικον μὲ τὴν πιοραδοξοτάτην στολήν του. Εἶνε ἀπὸ ὕφασμα κίτρινον μὲ μαῦρα ἄνθη. Ὁ σκοῦρος εἶνε ἀπὸ ὅμοιον ὕφασμα καὶ ἡ κάλτσες ἔχουν ζώνας κιτρίνας καὶ κυανᾶς ἐναλλάξ. Ἡ στολὴ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ μεσαίωνος, καὶ ἔκτοτε, ὅπως πολλὰ πράγματα εἰς τὴν Ἀγγλίον, δὲν μετεβλήθη.

Γιγαντιαῖα πίπα

Ἐν παρισινὸν κατάστημα, ὅπου πωλοῦνται ἀποκλειστικῶς εἴδη τοῦ καπνίσματος, κατεσκεύασεν ἐσχάτως τὴν πελωρίαν αὐτὴν πίπαν, διὰ νὰ τὴν βάλῃ ὡς ἔμβλημα εἰς τὴν προθήκην του. Ἡ παραπλεύρως εἰκονιζομένη εἶνε πίπα συνήθους μεγέθους καὶ ἀπὸ αὐτὴν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κρίνῃ περὶ των διαστάσεων τῆς ἄλλης.

Ἀποτελέσματα κεραυνοῦ

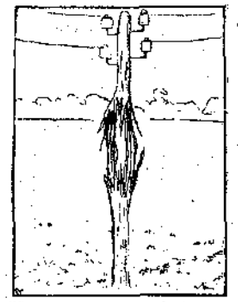

Εἰς τὸ χωρίον Σαὶν-Ζουλιὲν-Σαπτέϊλ, τοῦ Ἄνω Λείγειρος (Γαλλία), κεραυνὸς ἐνσκήψας ἐπὶ τηλεγραφικοῦ στύλου, τὸν ἔκαυσε κατὰ πολὺ περίεργον τρόπον. Ἡ εἰκών μας, ἀπὸ φωτογραφίαν, δεικνύει τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ στύλου, τὸ ὁποῖον ἐκάη ἐντελῶς, ἐνῷ τὸ ἐξωτερικὸν ἐξεσχίσθη ἀλλ' ἔμεινεν ἄκαυτον!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Α') Παίγνιον

[Διὰ τοὺς σπουδάζοντας τὴν Γαλλικήν]

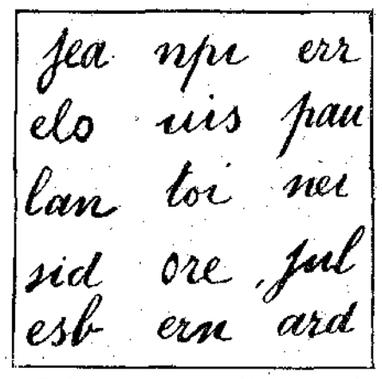

Συνδυάζοντες καὶ χωρίζοντες καταλλήλως τὰ τμήματα αὐτὰ τῶν λέξεων, τὰ ὁποῖα δὲν θαλλάζουν θέσιν, ἀναγνώσατε ὀκτὼ γαλλικὰ κύρια ὀνόματα, κοινότατα.

Β') Μαγικὴ Εἰκὼν

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε πολὺ λυπημένος διότι κάτι τοῦ λείπει. Τί τοῦ λείπει;

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν,*** τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ 13ου φυλλαδίου

Τὸ ἕκτον πουλάκι τῆς κλώσσας σχηματίζεται εἰς τὸ κενὸν μεταξὺ τῆς καλύβας καὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου, φαίνεται δὲ ἐὰν ἡ δεξιᾷ πλευρὰ τῆς εἰκόνος γίνῃ βάσις. [Ἐκτὸς τῶν τριῶν Μαγικῶν Εἰκόνων τὰς ὁποίας ἐδημοσιεύσαμεν ἤδη ἐκ τῶν βραβευθεισῶν εἰς τὸν Μ. Διαγωνισμὸν Ζωγραφικῆς, ἄλλαι δὲν θὰ δημοσιευθοῦν.]

Ιδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομὴ τοῦ, Κεφ Β

ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΤΖΑΚΙ

Τρὶκ τράκ, τρὶκ τράκ, κάμνουν τ'ἀναμμένα ξύλα στὸ τζάκι, κόκκινες σπίθες πετοῦν καὶ ἀναδίδουν γλυκειὰ μυρωδιά.

Ἡ λάμψις τῆς ὡραίας φωτιᾶς φωτίζει παράξενα ὅλο τὸ δωμάτιο καὶ δίδει στὰ διάφορα ἀντικείμενα σχήματα φανταστικά.

Ἐχιόνιζε ἀπὸ τὸ πρωΐ ἀλλ' ὁ δυνατὸς ἄνεμος ποὺ ἐφυσοῦσε δὲν τ' ἄφισε νὰ ντύσῃ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴ φύσι μὲ τὴν κατάλευκη στολή της. Ἦτο ἄνεμος φοβερός· τὰ δένδρα ἐβόιζαν, ἡ θάλασσα ἐμούγγριζε σὰν ἀγριεμένο θηρίο, τὰ τζάμια ἔτριζαν καὶ ἡ πόρτες σὰν νὰ τὲς ἔσπρωχνε κάποιο ἄορατο χέρι.

Καθισμένες κοντὰ στὴ φωτιά, ἡ ἀγαπημένη μου φίλη, ἡ ἀδελφή μου καὶ ἐγώ, ἐκάναμε διάφορα σχέδια διὰ τὸν χιονοπόλεμον ποὺ θὰ ἐπαίζαμεν αὔριον ἐὰν κατόρθωνε νὰ τὸ στρώσῃ.

Ἕνα δυνατώτερο φύσημα τοῦ ἀνέμου καὶ ἕνας φοβερὸς κρότος κάποιου κλώνου ποὺ θὰ ἔσπασε, μᾶς ἔκαμε νὰ παύσωμε τὴν συνομιλίαν μας.

Ποῖον αἴσθημα μᾶς κατέλαβεν ἔξαφνα!

Κοντὰ στὴ φωτιά, σὲ δωμάτιο καλὰ κλεισμένο, ἀκούαμεν τὸν ἀέρα, τὴν ἀγριεμένη θάλασσα, εἰξεύραμεν ὅτι ἐχιόνιζεν, ὅτι ἔκανε κρύο, ἀλλὰ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν αἰσθανόμεθα.

Πόσοι πτωχοὶ ἀρά γε θὰ κρυώνουν, πόσα μικρὰ παιδάκια θᾶ εἶνε παγωμένα μέσα στὰ κρύα καλυβάκια των! Πόσοι θὰ εἶνε ἀναγκασμένοι νὰ εἶνε ἔξω μὲ αὐτὸν τὸν καιρόν, πόσοι θὰ παλαίουν κατὰ τοῦ ἀνέμου, τῆς θαλάσσης, πόσοι δὲν θὰ ἐνθυμοῦνται καὶ θ' ἀποζητοῦν αὐτὴ τὴν ὥρα τὴ ζέστα τῆς γωνιᾶς των, τοὺς ἰδικούς των, τὸ σπίτι των!

Μὲ ὅλη τὴν ζέστα τῆς φωτιᾶς, αἰσθάνθηκα ρίγος εἰς τὸ σῶμα μου.

«Θεέ μου, σῶσε ὅσους κινδυνεύουν» ἐψιθύρισα.

Ἡ φωνή μου μ' ἔκαμε ν' ἀνατιναχθῶ καὶ ν' ἀφίσω τοὺς λογισμούς μου. Τὰ μάτια μου συνήντησαν τῆς φίλης μου καὶ τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ ἔκπληξις ἦτο ζωγραφισμένη στὰ πρόσωπά των. Καὶ αἱ τρεῖς εἴχαμεν ἀφίσει τὴ ζέστα τῆς φωτιᾶς μας γιὰ νὰ πᾶμε μὲ τὸ νοῦ μακρυὰ μακρυὰ εἰς ἐκεῖνους ποὺ ἐπάλαιαν μὲ τὴν ὀργὴν τοῦ ἀνέμου, τῶν κυμάτων, καὶ αἱ τρεῖς εἴχαμεν ἀπευθύνει τὴν αὐτὴν προσευχὴν πρὸς τὸν Πλάστην διὰ τὴν σωτηρίαν των...

Ἐξόριστος Ἀτθίς

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΒΟΥΝΑ

(Καλοκαιριναὶ ἀναμνήσεις)

Καθισμένος σ' ἕνα βράχο τοῦ λόφου, ρεμβάζω. Ὁ οὐρανὸς εἶνε καταγάλανος, μονάχα ἐκεῖ πρὸς τὴ δύσι χρυσωμένος. Ὅπου κι' ἂν στρέψω τὰ βλέμματά μου, παντοῦ βλέπω βουνά, βουνὰ ποὺ προβάλλουν θεώματα καὶ ἀπειλητικά, καὶ βουνὰ μικρότερα ποὺ εἶνε κατάφυτα. Πίσω ἀπὸ τὰ βουνὰ αὐτὰ φαίνονται κάτι λευκά, κατάλευκα σημάδια σὰν κορυφὲς βουνῶν... Εἶνε ἄραγε ἀλήθεια; Μήπως εἶνε τυχὸν δμίχλη, ἢ σύννεφα; Μήπως τὸ μάτι μὲ γελᾷ; Ὄχι, δὲν εἶνε σύννεφα, δὲν εἶνε ὁμίχλη οὔτε τὸ μάτι μὲ γελᾷ· εἶνε βουνὰ καὶ αὐτά, ἀλλὰ βουνὰ μακρυνά, βουνὰ ἐλεύθερα, βουνὰ τῆς γλυκειᾶς μας Ἑλλάδος.

Ὦ! πῶς ἀγαπῶ τὰ βουνὰ αὐτά! καὶ ὅταν τὰ βλέπω μὲ πόνο συλλογίζομαι: Ἄχ! Πότε καὶ τὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου μας θὰ γίνουν ἔτσι ἐλεύθερα; Ἐκεῖ ὁ ἄνεμος πνέει δροσερός, ἐδῶ βαρὺς καὶ πνιγηρός. Ἄχ! πότε θὰ γίνῃ κι' ἐδῶ ὁ ἀέρας ἔτσι δροσερός;

Καὶ τ' ἀγεράκι τὸ παιγνιδιάρικο ποὺ παιζε μέσ' στὰ φυλλώματα τῶν δένδρων, μοῦ φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς ἔλεγε στὸ σφύριγμά του: «Δὲν θὰ ἀργήσῃ κι' αὐτὸ νὰ γίνῃ...»

Δωδωναῖος

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Φιλάργυρος ἐπήγαινε 'ςτὸ σπίτι του ἕνα [βράδυ,
Ἀλλὰ δὲν εἶδε κ' ἔπεσε σ' ἕνα ξερὸ πηγάδι.
Ἡ τύχη του δμως ἡ καλή, καὶ κάποιος [τόνε βλέπει
καὶ τρέχει, (τὸν πλησίον μας νὰ βοηθοῦμε [πρέπει)
Σκύβει στὸ ξεροπήγαδο καὶ ἔτσι τοῦ φωνάζει:
—Δός μου τὸ χέρι σου, ἄνθρωπε· » μὰ ἐκεῖ- [νος τὸν κυτάζει
Καὶ δὲν τοῦ δίνει ἀπάντησι, μόν' στέκει [σωστισμένος.
Τότε λοιπὸν ὅ ξένος
Τοῦ κάνει μὲ χαμόγελο:—Γιὰ νὰ σοῦ'πῶ, [κουμπάρε,
Ἀφ' οὗ δὲν μοῦ τὸ δίνεις σύ, νὰ τὸ δικό [μου πάρε.»
Καὶ τοῦδωκε τὸ χέρι του' ὁ ἄλλος τὸ ἀρ- [πάζει....
Τόνε τραβάει μὲ δύναμι καὶ ἔτσι τόνε βγάζει.
Ὁ φιλάργυρος νὰ δώσῃ
Τώχει πάντα σὲ κακό,
Καὶ τὸ χέρι γιὰ νὰ πλώσῃ,
Θέλει νἔχῃ μερτικό.

(Μίμησις) *Ἀθανάσιος Διάκος*

ΜΥΘΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΙΣΩΠΟΝ

ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

Τοῦ καρκίνου ἡ μητέρα
τὸ παιδί της μιὰν ἡμέρα
μ' ἀπορία τὸ ρωτάει
τὸ γιατὶ στραβοπατάει.
Κι' αὐτὸ δίχως νὰ βραδύνῃ
τέτοι' ἀπάντησι τῆς δίνει:
«Βάδιζε καὶ σὺ μπροστὰ
ἀντὶ νὰ βαδίζῃς πίσω,
καὶ ἐγὼ μὲ τὰ σωστά
θὲ νὰ σὲ ἀκολουθήσω».

Χάων

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ

Καθισμένοι γύρω στὸ μαγκάλι, ὅλοι ἐκεντοῦσαν, κ' ἡ γιαγιὰ μὲ τὸ μικρό μου ἀδελφὸ ἔπαιζαν στὴ στάχτη τοῦ μαγκαλιοῦ διάφορα παιγνίδια· ποῦ τὰ παίζουν 'στὸ χωριό. Ἔξω τὰ στοιχεῖα ἐμαίνοντο, τὰ ἄγρια ἄτια τοῦ Βοριᾶ ἐβρυχῶντο, ἡ βροχὴ ἐχτύπαγε τῆς γαλαρίας τὰ τζάμια τόσο δυνατὰ ποῦ ἔλεγες ὅτι θὰ σπάσουν, ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα φοβισμένα ἀπ' αὐτὴ τὴν κοσμοχαλασιὰ εἶχαν κρυφτῇ, νόμιζε κανεὶς πῶς βρισκότανε 'στὰ μαῦρα παλάτια τοῦ Πλούτωνος. Πότε-πότε ἔσχιζε τὸ μαῦρο τῆς νύκτας πέπλο καμμιὰ ἀστραπή, καὶ ἡ βροντὲς δυνάμωναν τὸν διαβολικὸν θόρυβον 'ποῦ γινότανε ἔξω. Ἡ γιαγιά, ὅταν ἄκουγε τὴ βροντή, ἐσταυροκοπεῖτο καὶ ἔλεγε «βοήθησε, Θεέ μου, νὰ μὴ γίνῃ τὸ κακό.»

— Καὶ τί κακό, γιαγιά, θὰ γίνῃ;

—Μπᾶ! δὲν ξέρεις τί κακὸ θὰ γίνῃ; Τί σὲ μαθαίνει ὁ δάσκαλος στὸ σχολειὸ ποῦ πᾷς;

— ! ! ! !

— Καλὰ τὸ λέω 'γώ, στὸ σχολειὸ ποῦ κᾶτε δὲν κάνετε τίποτα. Τὰ ξωτικὰ κ' οἱ δαίμονες πολεμᾶν νὰ χαλάσουν τὶς κολῶνες ποῦ στυλώνουν τὸν οὐρανὸ 'ποῦ κάθεται ὁ Θεός. Ἀπὸ ψηλὰ ὅμως οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ μὲ τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὰ κανόνια τοὺς ἐμποδίζουν, κ' ἔτσι γίνεται αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀντάρα. Ὅταν λοιπόν, παιδί μου, βλέπεις νὰ γίνεται ἔτσι ἔξω, νὰ κάνῃς τὸ σταυρό σου καὶ νὰ λὲς «βοήθησε, Θεέ μου, νὰ μὴ γίνῃ τὸ κακό».

Κυματίζουσα Κυανόλευκος

ΕΥΦΥΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Εἰς μίαν συναναστροφὴν εὑρίσκοντο ἑλληνίδες μεταξὺ δὲ αὐτῶν καὶ εἷς Γάλλος ἐλληνομαθής, ὁ ὁποῖος, θέλων νὰ τὰς πειράξῃ, ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Μοῦς, ὦτα, σελήνη, δάς»· ἤτοι: μισῶ τὰς Ἑλληνίδας.

Μία ἐκ τῶν Ἑλληνίδων, ἐξηγήσασα τὸν γρίφον, ἀπήντησεν ἀμέσως διὰ τῶν ἑξῆς:

γάλλος
πόλις
ἤτοι: Γάλλος ἐπιπόλαιος.

Νηρηΐς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κύριος:— Κουφιοκεφαλάκη, πάρε εἴκοσι λεπτὰ καὶ τρέξε νἀγοράσῃς μιὰ στάμνα.

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης, ἐπιστρέψας μετ' ὀλίγον:

— Κύριε, ἐπῆρα τὴ στάμνα.

— Τὴν ἐκόπταξες μήπως τρέχει;

— Μ' ἂν ἔτρεχε, κύριε, θὰ ἐκαθόμουν ἀπάνω της νὰ ἔλθω καβάλλα. *Ἐστάλη ἀπὸ Φ. Χ. Π.*

***

Ὁ διδάσκαλος:— Τί μᾶς διδάσκει, Βερζεβούλη, ἡ παραβολὴ τῶν μωρῶν καὶ φρονίμων Παρθένων;

Βερζεβούλης:— Ὅτι τὰ μπακάλικα κλείνουν τὴν νύκτα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρεαγῆς Μάκης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 122ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 31 Ἰουλίου 1910 πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκτωβρίου καὶ Νοεμβρίου 1910 δημοσιευθεισῶν 196 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὀρθὰς λύσεις ἑκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὔσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὔσημα τῶν Λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὔσημα Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Σκληρὰ Πραγματικότης***, 159 [8+6Ε].—(***Ἰσότιμοι***, χωρὶς ἀμοιβήν: ***Ἀνδρειωμένο Σοῦλι***, 163 [8+6Ε].—*Γυμνάσιον Ἰωαννίνων*, 174 [9+6Ε].—*Ὑπερήφανο Γιασεμί*, 153 (8+6Ε].—*Γλυκεῖα Ἐλπίς*, 172 [8+6Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Λευκὸς Κύκνος***, 145 [7+6Ε].—***Περιπαθὴς Μελῳδία***, 137 [7+6Ε]. (***Ἰσότιμοι*** χωρὶς ἀμοιβήν: *Μῆλον τῆς Ἔριδος*, 149 [7+6Ε].—*Τὸ Σβυστό μας Κανδήλι*, 145 [7+6Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Κῦμα τοῦ Πόντου***, 117 [6+5Ε'. —***Αἴγειρος***, 120 [6+5Ε].—***Νοσταλγὸς τῆς Ἑλλάδος***, 126 [6+6Ε'.—(***Ἰσότιμοι*** χωρὶς ἀμοιβήν: *Ἀθανάσιος Διάκος*, 127 [6+5Ε].—*Γλυκοχάραμα*, 122 [6+5Ε].—*Ζιᾶ Βέης*, 114 [6+5Ε]).

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Φιλελεύθερος*, 57 [5+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἄσπρος Κόρακας*, 34 [1+2Ε].—*Μαῦρα Μάτια*, 28 [1+2Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12—15 ἐτῶν).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Σημαιοφόρος Ἔλλην***, 172, [9+6Ε'.—(***Ἰσότιμοι*** χωρὶς ἀμοιβήν: *Ὀνειρεμένη Πατρίδα*, 147 [7+6Ε].—*Γαλανὸ Ματάκι*, 137 [7+5Ε].—*Δωδωναῖος*, 140 [7+6Ε].—*Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς*, 179 [9+6Ε].—*Κάμιερ*, 166 [8+6Ε].—*Βυζαντινὸς Ἀετός*, 133 [7+6Ε'.—*Ποιμενικὴ Φλογέρα*, 146 [7+5Ε].—*Ἐνδυσιώδης Ἕλλην*, 141 [7+6Ε]. *Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου*, 135 [7+6Ε].—*Γουλιέλμος Τέλλος*, 178 [9+6Ε].—*Ἰούλιος Καῖσαρ*, 133 [7+6Ε].—*Ἑλληνικὸς Στόλος*, 154 [8+6Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Μάρκος Αὐρήλιος***, 129 [6+5Ε].—***Μικρομέγας***, 114 [6+6Ε]. (***Ἰσότιμοι*** χωρὶς ἀμοιβήν: *Γελαζούμενη*, 114 [6+6Ε].—*Ἀρχιδοὺξ Κάρολος*, 116 [6+5Ε].—*Εὔανδρος Ἤπειρος*, 118 [6—5Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Σιγὴ τοῦ Λάσους***, 105 [5+6Ε].—***Οὐρὰ τοῦ Διαβόλου***, 101 [5+6Ε'.—***Λεοντόκαρδος Δαγώς***, 109 [5+6Ε].—(***Ἰσότιμοι*** χωρὶς ἀμοιβήν: *Ποθητὴ Κωνσταντινούπολις*, 106 [5+6Ε].—*Νῆσοι*, 103 [5+4Ε].—*Ἑλληνικὸν Ξίφος*, 108 [5+6Ε].—*Στέφανος Δόξης*, 102 [5+4Ε].—*Ἰδιότροπος Ξανθούλα*, 95 [5+6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ναυσικᾶ ἡ Φιλόχαιος*, 89 [4+6Ε].—*Μητρικὴ Στοργή*, 67 [3+3Ε].—*Τόσκα*, 48 [2+2Ε].—*Ἔργονος Αὐτοκράτορος*, 88 [4+4Ε].—*Γαλανόλευκη*, 54 [2+2Ε].—*Ἀεροπεζοναύτης*, 57 [3+2Ε].—*Φίλεργος Ἡγεμονίς*, 47 [2+2Ε].—*Ἄσπρος Γάτος*, 47 [2+3Ε].—*Μακεδών*, 83 [4+6Ε].—*Ἐξόριστος Βασιλιᾶς*, 54 [2+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Μαγεμένη Φλογέρα*, 23 [1+1Ε].—*Κόλπος Ῥόδου*, 28 [1+1Ε].—*Δόκτωρ Κούκ*, 41 [2+2Ε].—*Χρυσόκομος Νύμφη*, 29 [1+2Ε].—*Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*, 44 [2+2Ε].—*Ἀνδρεῖος Ἄνδριος*, 32 [1+2Ε].—*Χιώτικο Ἀμογιάλι*, 23 [1+1Ε'.—*Εἰς Σμυρναῖος*, 23 [1+1Ε].—*Ἀρχαῖος Σπαρτιάτης*, 34 [1+2Ε].—*Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς*, 37 [1+3Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω).*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Βασίλισσα τῆς Κύπρου***, 155 [8+6Ε'.—(***Ἰσότιμοι*** χωρὶς ἀμοιβήν: *Συλφίς*, 166 [8+6Ε].—*Κερκυραϊκὸς Ἀστήρ*, 104 [5+6Ε].—*Χαρὰ τῆς Ἑλλάδος*, 154 [8+6Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Μονάκριβη Χαρά***. 81 [4+6Ε'.—***Παιδίον τῶν Δασῶν***, 77 [4+6Ε].—(***Ἰσότιμοι*** χωρὶς ἀμοιβήν: *Φῶτος Τζαβέλλας*, 76 [4+4Ε].—*Τρεχούμενο Νερό*, 78 [3+6Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Παραδείσιον Πτηνόν***, 63 [3+6Ε'.—***Μικρὰ Μάγισσα***, 58 [3+6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Χάνι τῆς Γραβιᾶς*, 19 [1+1Ε].—*Σάσα Γουδῆ*, 19 [1+1Ε].—*Θαλασσοκράτωρ*, 19 [1+1Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις ἀναμὶξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἑξῆς: *Καπετὰν Φασαρίας*, 7.—*Πανελλήνιος Ἰδέα*, 19 [1+1Ε].—*Δροσόλουστος Ἠώς*, 3.—*Ἀμαρυλλὶς τοῦ Ζαλόγγου*, 4.—*Ὠχρὰ Λαίδη*, 4.—*Πιστὴ Φίλια*, 10 [0+1Ε].—*Σκληρὴ Σκλαβιά*, 17 [0+2Ε].—*Ὄνειρον τῆς Κύπρου*, 14 [0+1Ε'. —*Οὐράνιον Τόξον*, 13 [0+2Ε].—*Ἀνεμώνη τῶν Κρητικῶν Λειμώνων*, 12 [0+1Ε].—*Θριαμβεύουσα Ἑλλάς*, 8.—*Γιοῦλι*, 18 [0+1Ε].—*Λευκὴ Περιστερά*, 19 [1+2Ε].—*Ἄγγελος τοῦ Πόνου*, 6.—*Κλεοπάτρα Σκέφερη*, 4 [0+1Ε]. —*Λουλοῦδι τοῦ Βράχου*, 7.

ΜΙΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ

Η "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,, ΤΟΥ κ. Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡ «Πινακοθήκη», τὸ ἀξιόλογον μηνιαῖον περιοδικόν, τὸ ὁποῖον ἐκδίδει καὶ διευθύνει ὁ κ. Δημήτριος Ι. Καλογερόπουλος, συνεπλήρωσεν αἰσίως δεκαετίαν. Καὶ τὸ γεγονὸς ἑορτάσθη μὲ μίαν ὡραίαν ἀπογευματινὴν εἰς τὸν Σύλλογον «Παρνασσόν», τὴν ὁποίαν ἐτίμησεν ἡ Α. Β. Υ. ὁ Πρίγκιψ Νικόλαος, ὅλοι οἱ λόγιοι καὶ ἐκλεκτὰ μέλη τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας.

Χειροκροτούμενοι ζωηρότατα ὑπὸ τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, ὡμίλησαν περὶ τοῦ περιοδικοῦ μας τύπου καὶ τῆς «Πινακοθήκης» ἡ Δὶς Εὐγενία Ζωγράφου καὶ οἱ κ.κ. Θ. Τζαβέλλας, Πολ. Δημητρακόπουλος καὶ Δ. Καλογερόπουλος. Ἐν τῷ μεταξὺ καθηγηταὶ τοῦ Ὠδείου Λόττνερ ἐξετέλεσαν ἐκλεκτὰς μουσικὰς συνθέσεις καὶ ἡ ἐσρτὴ ἐπεσφραγίσθη μὲ τὰ θερμὰ συγχαρητήρια, τὰ ὁποῖα ἐδέχθη ὁ κ. Καλογερόπουλος ἀπὸ ὅλους τοὺς παρευρεθέντας.

Μετ' αὐτῶν συνενοῦνται καὶ ἡ «Διάπλασις» τὰ ἰδικά της, εὐχομένη ὁλοψύχως εἰς τὸν συμπαθῆ καὶ εὐγενῆ συνάδελφον νὰ ἑορτάσῃ καὶ τὴν Εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ ὡραίου του περιοδικοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9 Μαρτίου 1911

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας των.

Διατὶ δὲν ὑπέγραψε τὴν ἐπιστολὴν ποῦ ἔστειλεν ἕνας φίλος μας πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα; Ἐπειδὴ ἔχει ἐναντίας ἰδέας; Αὐτὸς δὲν εἶνε λόγος. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ γράφῃ κανεὶς ἀνωνύμως, διότι κινδυνεύει νὰ μὴ λάβῃ ἀπάντησιν.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ πρόκειται περὶ φίλου μας, καὶ εἰς τοὺς φίλους μας πρέπει νὰ εἴμεθα ἐπιεικεῖς, ὁ κ. Φαίδων τοῦ ἀπαντᾷ, ὅτι ὅλαι αἱ ἰδέαι του εἶνε λανθασμέναι. Ἄλλο *καθήστρα* (τῶν πουλιῶν) καὶ ἄλλο *κάθισμα*. Ὁ λαὸς τὰ ἀναγκαῖα τὰ λέγει καὶ *χρειαζούμενα*, τὸ δὲ *ἀλυχτὸ* καὶ *ἀλύχτημα*, (γαύγισμα σκύλου), εἶνε λέξεις εἰς τὴν δημοτικὴν ποίησιν κοινότατα. Τὰ ἀρβανίτικα ποῦ λέγει, δὲν εἶνε γλῶσσα ἑλληνική, ἐνῷ τὰ χωριάτικα τοῦ Φαιδροῦ Ἀδάμαντος εἶνε ἑλληνικά. Ὁ Φαιδρὸς Ἀδάμας δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Σχολεῖον, διότι γνωρίζει τὴν γλῶσσάν μας καὶ κανὲν ὀρθογραφικὸν λάθος δὲν κάμνει, οὔτε εἰς τὴν δημοτικὴν οὔτε εἰς τὴν καθαρεύουσαν. Ἀπεναντίας ὁ φίλος μας πρέπει νὰ ἐπιμεληθῇ τὴν ὀρθογραφίαν του, διὰ νὰ μὴ γράφῃ εἰς τὸ ἑξῆς *ὡραῖαι* καὶ *ὡραιοτάτη* (μὲ ψιλὴν) *νὰ στείλλωμεν* (μὲ δύο λάμβδα), *ἂν ἔλπιαν* (μὲ ἰῶτα) κτλ. Διότι τέτοια λάθη, εἰς ἐπιστολὴν μάλιστα συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς γλώσσης τῶν προγόνων, εἶνε ἀσυγχώρητα.

Βεβαίως, *Ἀσύρματε Τηλέγραφε*, πολλοὶ ἀκόμη δὲν μὲ γνωρίζουν, ἄλλως ὅλοι θὰ ἐγίνοντο μόνοι των συνδρομηταὶ ἢ θὰ ἀγόραζαν τὸ φύλλον ἀπὸ τὸ Πρακτορεῖον. Ἀλλ' αὐτὸ ἀκριβῶς κάμνει τὸ ξεσπάθωμα: μὲ γνωρίζει σιγὰ-σιγὰ εἰς τοὺς ἀγνοοῦντάς με. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν σου.

Ὁ συνεργάτης μου, *Παμφώς*, σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ κολακευτικώτατα ποῦ γράφεις. Ἐπειδὴ μοῦ στέλλεις πολλὰ μαζὶ διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. εἶνε ἀδύνατον νἀναφερῶ ἰδιαιτέρως ἓν ἕκαστον. Βλέπω ὅτι αἱ «Πτήσεις τοῦ Κρᾶ-Κρᾶ» γενικῶς ἤρεσαν εἰς ὅλους. Ναί, κάθε συνέχεια θὰ συνοδεύεται ἀπὸ πολλὰς εἰκόνας.

Πολλὰς ὡραίας ἐπιστολὰς ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, εἰς τὰς ὁποίας ὅμως ὁ περιορισμένος χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νἀπαντήσω. Θὰ ναφέρω ἐδῶ μερικάς, καὶ θὰ φυλάξω τὰς ἄλλας διὰ τὸ ἑπόμενον: *Πρίγκιψ τῆς Σμύρνης*, *Χάων*, *Κόρη τῆς Εὔας*, *Κρητικοπούλα*, *Νυμφαία*, *Μπάμπα-Γιώργος*, *Παιδικὴ Χαρά*, κτλ.

Ἐπίσης ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύσω τὰς Ἐγκρίσεις διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. Εἰς τὸ προσεχές.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ἄνδρεῖος Σουλιώτης*, α. (—╳—) *Καιέλια*, κ. (Μ.Α.) *Ἐργάνη*, κ. (Ι.Μ.) *Σταγὼν Δρόσου* κ. (Σ.Ζ.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἄγγελος Αὐγερινός*, α. *Φῶτος Τζαβέλλας*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς· Διὰ τὰς πρότας τρεῖς προτάσεις ἑκάστου φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἑπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ὁ λεπτὰ ἡ λέξις.—Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται.—Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Νησάκι τῶν Γιαννίνων* (0) μὲ

Ἐλεύθερον Ἠπειρώτην, Ἠπειρωτικὴν Αὔραν, Ἑπτάφωτον Πλειάδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μοσκιὰν* (τὸ ἔστειλα·) *Ὑπόδουλον Ἑλληνα* (ἔχει καλῶς·) *Κουμρ.* (δὲν πειράζει, οἱ καθυστεροῦντες λύται ἀναφέρονται εἰς τὸ ἑπόμενον·) *Σημαίαν τοῦ Ἀβέρωφ* (ὁ κ. Φ. τὰ ἐξήγησεν αὐτὰ εἰς προηγουμένην ἐπιστολήν του·) *Ἀμαρυλλίδα* (βραδέτον ἔστειλα·) *Ἀεροφαντοποῦλαν* (ὄχι, ἡ περὶ ἧς ἐρώτᾳς, δὲν εἶνε·) *Αὔραν τοῦ Εὐρίπου* (σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς·) *Αἰγύπτιον Ἀστέρα* (δὲν θὰ ἐδιάβασες, φαίνεται, τὸν Ὀδηγόν· διὰ τοῦτο στέλλεις Ἀσκήσεις πρὶν προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός·) *Ἐργάνην* (αὐτὸ μάλιστα, σοῦ ταιριάζει·) *Νηρηΐδα* (χαίρω ποῦ σ' ἐβοήθησα νὰ καλύψῃς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀγαπητῆς σου φίλης·) *Μόνασιν* (ἔστειλα· πῶς σοῦ πέρασε τέτοια ἰδέα; Ἴσα-ἴσα τοὺς παλαιοὺς φίλους τοὺς ἀγαπᾷ κανεὶς περισσότερον·) *Ἑλληνικὴν Θεότητα* (ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολύ· ἂν τὸ ἐγκριθῶ ποίημά σου κληρωθῇ — διότι, ξεύρεις, αὐτὰ δημοσιεύονται ἀνεξαιρέτως διὰ κλήρου, — θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν σου·) *Οὐράνιον Τόξον* (μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ἐδιάβασα τὰ κατὰ τὴν διαμονήν σου εἰς τὴν Ὀδησσόν·) *Φῶτον Τσαβέλλαν* (τόμους ἔστειλα·) *Εἶμαι Ζακυνθία* (ἔχει καλῶς·) *Ἐθνικὴν Σημαίαν* (ἔστειλα·) *Ἄψε Σβῦσε* (ἔστειλα·) *Αὔραν τῆς Μεσογείου* (ἐλήφθησαν· ὁ λ)σμός σου ἐπιστώθη μὲ 4 φρ·) *Αἱματόβρυτον Ἑλληνικὴν Σημαίαν* (ἔχει καλῶς· ἔστειλα·) *Ἐλεύθερον Ἕλληνα* (ναί!)· *Ριγολέτον* (ὄχι, κατοικεῖ εἰς Κυδωνίας·) *Βασίλισσαν τῆς Κύπρου* (ἔστειλα·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (ἐμπρός!) *Βεζεβούλην, Ἀθανάσιον Διάκον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 *Μαρτίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 29 Μαρτίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 5 Ἀπριλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 23 Ἀπριλίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίνει νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Ἰταφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

147. Δεξίγριφος

Τρία σύμφωνα τῶν Γάλλων
Ἴσα-Ἴσα θὰ ἀρκέσουν,
Ἕνα ζῶον, καὶ μεγάλον
Μάλιστα, νὰ ποτελέσουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδίας

148. Μεταγραμματισμὸς μετὰ Τονογρίφου

Ἀπὸ ἑλληνικὸ νησὶ
Λάσπη μονοχὰ θὰ μείνῃ,
Ἂν ὁ τόνος καταδῇ
Καὶ τὸ Μὶ του Πὶ ἂν γίνῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδανικοῦ τοῦ Καλλιτέχνου.

149. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἔρχουμ' ἀφέντη, ἀπὸ μακρυὰ
Κι' ἂν εἶνε ὁρισμός σου,
Θὰ κτίσω τὸ καλύβι μου
Πάνω σ' ἀρχοντικό σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πόθητῆς Κωνσταντινουπόλεως

150. Ἀστὴρ

* * * Νὰ ντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
* * * στερίσκοι διὰ γραμμάτων
* * * οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγιγνώσκω-
* * * A * * * ται: καθέτως βασιλεὺς τῆς
* * * Τροίας, ὁριζοντίως βασι-
* * * λεὺς τῆς Λυδίας, διαγωνίως
* * * δὲ Κράτος τῆς Εὐρώπης καὶ
ὄνομα διᾶσημου Ρωμαίας γυναικός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους

151. Κυβόλεξον

* * * * = Μέρος τοῦ μαχαιρίου.
* * * * = Ἀρχαῖος Θεός.
* * * * = Κίνησις ποδῶν.
* * * * = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κόματος τοῦ Πόντου

152. Ἐπιγραφὴ

Κ Α Ρ Σ Ο Ο Ο Ρ
Ι Υ Σ Ν Τ Ω Σ Ν
Ε Ο Σ Ο Π Χ Κ Ι
Φ Α Ρ Υ Ρ Υ Ι Ι

Ζητεῖται ἡ ἀναγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ματωμένο Φεγγάρι

153. Ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν μέγαν Ἰταλὸν μαθηματικὸν καὶ ἀστρονόμον.

1, Διάσημος Γάλλος πολιτικός, φιλέλλην· 2, Ρωμαῖος φιλόσοφος· 3, Ἄρπυια· 4, Ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν· 5, Ρωμαῖος συνωμότης· 6, Μέγας ἀγαλματοποιός· 7, Μάντις· 8, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· 9, Πατὴρ μεγάλου Ἀθηναίου Ἄρχοντος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Ἀνδρέου

154. Φωνηεντόλιπον

στν - νθρχ - κλ - κ - τ - χλζ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀμάραντο Δουλούδι

155. Γρῖφος

οὐ σὺ ὀυ Ἑλλάς
ου - οὐ Γαλλία
ου ου ου ου Ἀγγλία
ου - ου Γερμανία
ου ου ου

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασσωρώας Γαλανολεύκου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 3, 4 καὶ 5

21. Παναθήναια (Πάν, Ἀθῆναι, α.) — 22 — 24. Γάτα - Πήτα - Τάπης. — 25. Μανδήλι - κανδήλι. — 26. Τὸ σταφύλι.

27. ΦΙΛΩΤΑΣ
ΚΕΡΚΥΡΑ
ΗΣΙΟΔΟΣ
ΣΑΡΔΕΙΣ
ΒΟΙΩΤΙΑ
ΛΑΡΙΣΣΑ
ΣΙΚΕΛΙΑ

28. Νὰ πολλαπλασιάσῃ 125 ἐπὶ 6. — 29. ΛΥΣΙΑΣ (ἅλας, πῦρ, Ἐσθήρ, φίλος, ΠΑρις, ἀΣτήρ.) — 30. Ἐν τῷ Ἅδῃ οὐκ ἔστι μετάνοια. — 31. *Μίσει διαβολὴν* (μ' εἰς οι διὰ βολήν.

32. Χελιδὼν (χέλι, Δών.) — 33. Μῆλος-ἥλος. — 34. Νοῦς-χοῦς. — 35. Ὥρος-ὥρα.

36. Ε
ΝΥΝ
ΝΟΘΟΣ
ΕΥΘΥΜΟΣ
ΝΟΜΟΣ
ΣΟΣ
Σ

37. Ἔχεις γρόσια στὸ πουγγί, ἔχεις ψάρια στὸ βουνό. — 38. ΛΑΜΙΑ (ἅλμα, μάλα, Ἰμαλάια.) — 39. ΣΙΝΑ, ΑΡΗΣ, ΡΙΝΗ (ΣΑΡωνικός, ΤΙΡΙς, ΝΗΝεμία, ΑΣΗρ.) — 40. Νοῦς ὑγιὴς ἐν σώματι ὑγιεῖ. — 41. *Ἡ Ἑλλὰς προώριστα νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ* (Η ἑλ ἄς πρὸ ὁρίστε-ναζ εἰς ι - καὶ -θάζ εἰς ι).

42. Τιμολέων (τιμῶ, λέων.) — 43. Ἄθως - θῶς - ὡς. — 44. Κρόνος - θρόνος - Χρόνος - ὄνος. — 45. Πίνδος (Παγγαῖον, ΑΝΔδεις, ΟΣσα.)

46. Π Α Σ
Ο Ι Η
ΛΣΑ
ΕΥΡΩΤΑΣ
ΝΠΝ
Α Ο Ι
Π Σ Α

47. Λύκος (ΛιΛΗ, ΚΩΣτα...) — 48. Ἀνάφη, Εὔηνος, Ὀρφεύς, Ἄρπα, Ἴδη, Ὀρυζα = α - εο - αια = *Πᾶν μέτρον ἄριστον.* — 49. Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος. — 50. *Ἡ συνείδησις ἐλέγχει* (ι σὺν ι δὶς εἰς ἐλ ἐν χῖ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια μὲ Δεσποινίδας, πανταχόθεν, ἀπ' εὐθείας. Προτιμῶ καλλονὰς καὶ τοποθεσίας. Ἡ διεύθυνσίς μου: Δίδα Μυρσίνην Π. Ἀλεπουδέλη, Ἡράκλειον (Κρήτης). *(ΙΑ', 57)*

Πρώτην φορὰν ἐμφανιζομένη εἰς τὰς στήλας τῆς φιλτάτης «Διαπλάσεως» χαιρετῶ ὅλον τὸν Διαπλασιόκοσμον.

Παιδική Χαρὰ *(ΙΑ' 58)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΙΒ ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 121]

ΑΘΗΝΩΝ: *Μαρ. Κοσμετάτος, Ὄλγα Κ. Νικολάου, Ἄγγελος Ν. Τσιτσικλῆς, Γ. Κ. Κατζηγιάννης, Ἠλ. Σπ. Κανέλλης, Ν. Σ. Ἀποστολάκης, Γ. Α. Μακρυγιαννάκης (12, 13) Μιχ. Ἀθ. Παπαγεωργίου, (12—13) Πολυξένη Μ. Ἀρνιώτου, Ἕλλη Ἐμ. Μπιτσα.*

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: *Μαρία Χ. Μαυρομμάτη (12, 13) Ε. Θεοφανίδης, Μ. Π. Γιαγάνης.*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: *Τούλα Παπαχριστοπούλου.*
ΑΝΔΡΟΥ: *Δ. Μ. Δερτυδζος (12) Δ. Κωσταρᾶς.*
ΒΟΛΟΥ: *Γ. Κ. Δεμαντιόπουλος, Π. Κ. Δεμαντιόπουλος, Δημ. Παπαθανασίου, Ἀν. Δ. Ζάμπαλος (12—13).*
ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: *Κ. Ἐλάμης.*
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: *Σπ. Σκαφιδᾶς, Ἀρ. Γ. Θεοχάρης, Μαρία Φράγκη, Ἀθανασία Ν. Μακρῆ.*
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: *Ὀθ. Σ. Γολήνος.*
ΣΥΡΟΥ: *Ἰωαν. Χρ. Μουχτόπουλος.*
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: *Σοφία Ν. Λαγοπάτη.*
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: *Χαρ. Γ. Ἀποστολίδης, Δ. Μ. Μιχαηλίδης, Μανρ. Ι. Μαυρίκης, Ν. Δ. Κωβανώτης, Ἀναστ. Ι. Λάμπρου, Σν. Πρόκος, Χρ. Δ. Γερακίνης.*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: *Παν. Κ. Οἰκονομίδης (11).*
ΚΑΓΡΟΥ: *Ν. Σκιαδᾶς.*
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: *Κομ. Κουμρούλου (12—13).*
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ: *Θ. Ι. Κυριακίδης.*
ΠΟΡΤ-ΣΑΙΔ: *Βασίλισσα τῆς Κύπρου (12).*
ΠΥΡΓΟΥ *(Βουλγαρίας): Πουλχερία Η. Μουτσογιάννη (11, 12).*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο: ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΖΑΜΠΑΛΟΣ, *ἐν Βόλῳ, καὶ* ΠΟΛΥΞΕΝΗ Μ. ΑΡΝΙΩΤΟΥ *ἐν Ἀθήναις, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ μίαν τριμηνίαν ἕκαστος, ἀπὸ τῆς Ἀπριλίου ἀρχομένην.*

Πλουσιόνουν λεπ. 30 διὰ τὸν προσεχῆ διαγωνισμόν, Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ ἐκκλείστου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες πενταλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Ἐραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρας ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτὰ ἔστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρας).

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα

Τέσσαρα κομψότατα ὁμοιόμορφα βιβλία, μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου, ἐκ 200 σελίδων.

Ἕκαστον δρ. ἢ φρ. 3.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. ἢ φρ. 10

Στέλλονται ἐπὶ συστάσει ἀμέσως πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, πρὸς τὸν κ. ***Γρηγ. Ξενόπουλον, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.***

Τύποις «Ἀδελφῶν Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων.— 2068.